

Новикова І.В.

МЕХАНІЗМ ДЕРЖАВНОЇ ПІДТРИМКИ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ ТЕЛЕКОМУНІКАЦІЙ ТА В СУЧАСНИХ УМОВАХ

В статті проаналізовані існуючі проблеми державного регулювання та підтримки галузі телекомунікацій. Сучасний етап становлення і розвитку української телекомунікаційної інфраструктури характеризується реорганізацією структури основних операторів на всіх рівнях управління. Так, на розвитку регіонального телекомунікаційного ринку сильно позначаються рішення, що приймаються на державному рівні. На державному рівні вибудовується нова інституційна структура управління телекомунікаційною сферою, пов'язана з укрупненням організаційних структур. У мотивації діяльності телекомунікаційних компаній на друге місце йде соціальний фактор, за залишковим принципом здійснюється телекомунікаційне забезпечення реалізації прикладних питань державного управління.

Ключові слова: держава, підприємства телекомунікацій, державне регулювання, державна підтримка

Постановка проблеми. В сучасних умовах швидкого розвитку сфери інформації, світового ринку праці, капіталу й виробництва змінюються засоби забезпечення державного суверенітету, роль держав як суб'єктів міжнародної політики. Динаміка суспільних процесів, що розширює можливості кожної людини, підприємства, країни і водночас підвищує ризики, пов'язані з маніпулюванням інформацією, саме тому, одним з основних завдань державного управління стає визначення та послідовна реалізація стратегічних напрямків діяльності в телекомунікаційній сфері, забезпеченні вільного доступу населення до сучасних телекомунікаційних послуг та підтримка телекомунікаційних підприємств.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Загальні питання, що стосуються генезису інформаційного суспільства, аналізуються у працях Р.Абдєєва, С. Алстрома, Р. Барнета, Д. Белла, К. Боулдинга, Т. Вороніної, У. Дайзарда, Р. Дарендорфа, Ж. Еллюля, А. Етціоні, В. Іноземцева, Г. Кана, І. Курносова, О. Лактіонова, Дж. Ліхтхайма, А. Ракітова, Р. Сейденберга, Т. Стоуньєра, О. Тоффлера, А. Турена та ін. Проблеми комунікації в державному управлінні досліджують окремі українські науковці: В. Бакуменко, В. Дзюндзюк, Н.Корабльова, В.Корженко, Ю.Куц, В. Мамонова, В. Мартиненко, О.Машков, Н. Мельтюхова, Н. Нижник, Г.Одінцова, Л.Савенко, Т.Хомуленко, С.Серьогін, В.Цветков, О.Чаплигін, Ю.Шаров та ін. Серед зарубіжних авторів слід виділити Д.Голдмана, Дж. Кларка, П. Девіса, В. Кі, Д. Розенблюма та ін. Питання державного регулювання телекомунікацій та їх використання в діяльності органів влади розглядаються у працях таких фахівців, як А. Голобуцький, Г. Головка, С.Зуєв, Н. Корніловська, Ю. Машкаров, О. Мельник, О. Мостовенко, О.Орлов, В.Стеклов, В.Тронь, О.Шевчук та ін. Проте, зазначені та інші наукові праці здебільшого присвячені або суто теоретичним і методологічним проблемам, що стосуються розвитку інформаційного суспільства, або загальним питанням державно-управлінських відносин, нормативно-правовому регулюванню телекомунікацій з боку держави чи виключно технічним аспектам впровадження телекомунікаційних технологій.

Мета статті полягає у проведенні дослідження системи державного регулювання сучасних підприємств телекомунікацій та розробці пропозиції по вдосконаленню цього процесу з метою підвищення конкурентоспроможності підприємств галузі.

Виклад основного матеріалу дослідження. Сучасні розвинені держави приділяють величезну увагу як розвитку галузі телекомунікацій, так і плануванню цього розвитку, розробці відповідних стратегій. Дослідження рівня впровадження телекомунікацій в економічну, правову, соціальну й іншу сфери життя суспільства, а також основні напрямки державної політики країн-лідерів у даній області: США, ЄС, Індії і Росії, дозволяє виділити наступні основні види стратегій, проведених цими державами:

США. Стратегія інноваційного лідерства: націленість на науково-технологічне лідерство; ріст інвестицій в освіту, нематеріальні активи; оптимальна взаємодія державної частки секторів; державна підтримка інноваційної діяльності.

ЄС. Стратегія соціальної спрямованості: освіта і перепідготовка; доступність телекомунікацій для всіх громадян; фінансування науки й досліджень в області телекомунікацій; створення транс-європейських мереж муніципальних органів, охорони здоров'я і освіти.

Індія. Стратегія активної участі в розвитку телекомунікацій: створення сприятливих податкових, інвестиційних, адміністративних режимів, експорт телекомунікаційних послуг; формування наукових парків; субсидування освіти в сфері телекомунікацій і її прив'язка до конкуренції виробництву.

Росія. Стратегія вибіркової участі в побудові інформаційного суспільства: державна програма інформатизації; наука й наукомісткі технології – пріоритетні напрямки в економіки; реалізація проектів побудови наукових парків; концепція створення єдиного інформаційного простору.

Для кожної з країн притаманні власні ритм, темп та профіль розвитку сфери телекомунікацій як є однієї з галузей, що найбільш динамічно розвиваються у світі, в тому числі в Україні, яка на сьогодні не тільки стабільно утримує свої позиції у світових рейтингах, але має значний потенціал для розвитку галузі телекомунікацій. Тому, стратегічним завданням на сучасному етапі має бути визначений пріоритетний розвиток галузі та державна підтримка діяльності підприємств галузі [5]. Своім зростом сфера телекомунікацій зобов'язана активно проникненню інформаційних технологій в бізнес-процеси організацій, механізми державного управління та повсякденне життя людей.

На сьогодні (04.2013 згідно з даними НКРЗІ) сфера телекомунікацій в Україні – це:

- 2114 операторів, що мають ліцензії на певний вид діяльності у сфері телекомунікацій;
- 1 482 суб'єктів господарювання, що надають послуги з доступу до мережі Інтернет;
- 13% від середньої кількості працівників на підприємствах сфери послуг – працівники підприємств, зайнятих у галузі телекомунікацій;
- 43,5% жителів України, що мають доступ до мережі Інтернет;
- 35% домогосподарств, які мають широкопосмуговий доступ до мережі Інтернет; При цьому, загальноєвропейський показник широкопосмугового доступу населення до мережі Інтернет становить близько 65% (до 2020 року має становити 75%).
- 1/5 частина українських домогосподарств мають доступ до послуг кабельного телебачення;
- 148 вищих навчальних закладах здійснюють підготовку кадрів для галузі телекомунікацій; 46967 осіб – загальний ліцензований обсяг студентів для галузі;
- майже повне покриття території країни рухомим (мобільним) зв'язком, рівень проникнення якого за даними операторів телекомунікацій становить 130,3% від усієї чисельності населення України [1].

На даний час понад 16,6 тис. суб'єктів господарювання різних форм власності, на яких працює понад 240 тис. осіб, здійснюють діяльність у галузі телекомунікацій. Це 2% від всього зайнятого населення держави, діяльність яких на сьогодні формує 4,6% ВВП країни, 3% загальноукраїнського обсягу інвестицій в основний капітал. Разом з тим, за дослідженнями Міжнародного союзу електрозв'язку розвитку телекомунікаційної галузі в 155 країнах світу [6] Україна за індексом розвитку телекомунікацій у 2011 році займала 67 місце (у 2010 році – 65 місце). Однією із причин невисокого місця України в зазначеному

рейтингу є нерівномірність доступу до телекомунікаційних послуг в регіонах, що підтверджують результати аналізу стану розвитку інформаційно-комунікаційної інфраструктури та впровадження послуг телекомунікацій в різні сфери життєдіяльності регіонів.

Основні бар'єри, що на сьогодні стримують стрімкий розвиток галузі телекомунікацій, пов'язані з низкою таких обставин:

- низький рівень правозастосування в галузі телекомунікацій (недосконалість нормативної бази, пов'язана з реалізацією конституційних прав і свобод при застосуванні телекомунікацій, інформаційній взаємодії громадян, суспільства і держави);
- нерівномірність забезпечення можливості доступу населення до комп'ютерних і телекомунікаційних засобів, поглиблення «цифрової» нерівності між окремими регіонами, галузями економіки та різними верствами населення;
- відсутність інституційного забезпечення координації діяльності державних органів з питань впровадження нових телекомунікаційних послуг;
- недосконалість системи державного регулювання та нагляду за галуззю;
- недостатній рівень розвитку телекомунікаційної інфраструктури та відсутність механізму спільного використання інфраструктури;
- недостатнє розвинута система національних стандартів з телекомунікацій, гармонізованих із міжнародними стандартами;
- відсутність системи моніторингу розвитку галузі;
- високий рівень залежності українського ринку телекомунікацій від зарубіжної продукції;
- відсутність цілеспрямованої підтримки профільних вузів;
- повільне впровадження нових методів навчання із застосуванням сучасних телекомунікацій.

Таким чином, можна констатувати, що на даний час виникла необхідність запровадження механізмів сприяння підвищенню рівня використання телекомунікацій в країні та актуалізації завдань суттєвого підвищення дієвої координації зусиль держави щодо розробки та реалізації стратегії розвитку галузі. Першочерговими завданнями розвитку галузі телекомунікацій, як однієї з умов прискорення економічного розвитку, на сьогодні мають стати:

- вдосконалення та гармонізація формування законодавчої бази, орієнтованої на пріоритетний розвиток галузі телекомунікацій, створення конкурентного ринкового середовища і розвиток державно-приватного партнерства;
- створення інфраструктури ширококутвого доступу на всій території України, сприяння розширенню бездротового ширококутвого доступу;
- інституційне забезпечення координації діяльності державних органів з питань розвитку галузі телекомунікацій, підвищення ефективності роботи державних органів щодо реалізації пріоритетних урядових програм галузі;
- розвиток національної інформаційно-комунікаційної інфраструктури та її інтеграція зі світовою інфраструктурою;
- розробка системи стандартизації у сфері інформаційних технологій та телекомунікацій;
- створення ефективних механізмів стимулювання розвитку сфери телекомунікацій, заохочення конкуренції, боротьба з монополізмом у галузі;
- забезпечення умов для прискорення розвитку телекомунікаційних мереж і збільшення переліку та обсягів телекомунікаційних послуг, які надаються широким верствам населення; забезпечення конвергенції телекомунікаційних мереж та послуг;
- підвищення якості послуг ширококутвого доступу з використанням новітніх технологій та забезпечення покриття вказаними послугами всієї території України;
- забезпечення ефективного використання радіочастотного ресурсу;

-
- удосконалення системи показників розвитку галузі телекомунікацій та системи державних статистичних спостережень, запровадження постійного моніторингу основних показників галузі з метою розвитку;
 - стимулювання населення щодо підвищення комп'ютерної та інформаційної грамотності, орієнтованої на використання новітніх технологій;
 - широке впровадження технологій дистанційного навчання, телемедицини, відділеної роботи;
 - забезпечення суб'єктам господарювання можливості віддаленого контролю виробництва, торгівлі та логістики;
 - збільшення довіри та інформаційної безпеки використання сучасних телекомунікаційних послуг.

Шляхами вирішення поставлених завдань є:

- удосконалення законодавчої та нормативно-правової бази, в частині утворення Фонду загальнодоступних телекомунікаційних послуг;
- визначення мінімальної межі швидкості для широкосмугового доступу, включення послуги доступу до мережі Інтернет на швидкості 2 Мб/с до переліку загальнодоступних телекомунікаційних послуг;
- спрощення умов користування радіочастотним ресурсом шляхом зменшення кількості дозвільних документів та скорочення термінів проходження процедур для отримання права на користування радіочастотним ресурсом;
- запровадження механізмів спільного використання інфраструктури телекомунікаційних мереж;
- визначення та аналізу відповідних ринків послуг електронних комунікацій, які є потенційним предметом очікуваного регулювання та створення ефективних механізмів;
- приведення системи адміністрування доменів .UA, .UKR до кращих світових зразків;
- врегулювання питань запровадження електронної комерції;
- розробки та затвердження нормативно-правових актів, нормативних і нормативно-технічних документів, які сприяють зниженню адміністративних бар'єрів для розвитку мереж та побудови інфраструктури мереж доступу, стимулюють розвиток інфраструктури широкосмугового доступу;
- створення дієвого механізму координації за формуванням та реалізацією державної політики в галузі телекомунікацій;
- продовження процесу лібералізації ринку телекомунікацій, спрощення умов для виходу та діяльності на ринку телекомунікацій шляхом поступового переходу від ліцензування видів діяльності до реєстрації;
- забезпечення реалізації проекту щодо розбудови Національної інформаційно-комунікаційної інфраструктури України, який задовольнить попит держави та суспільства щодо якісних та доступних інформаційних послуг та забезпечить сталий розвиток галузі телекомунікацій;
- забезпечення реалізації проекту зі створення Єдиної інформаційно-комунікаційної платформи, який має стати дієвим інструментом забезпечення реалізації адміністративної реформи та модернізації системи державного управління;
- державна підтримка регіональних заходів, спрямованих на ліквідацію «цифрового розриву»;
- визначення контрольних значень показників розвитку галузі телекомунікацій в Україні;
- стимулювання використання послуг телекомунікацій для розвитку дистанційної освіти, телемедицини, електронної торгівлі тощо;
- запровадження обов'язкової науково-технічної експертизи (аудиту) великомасштабних системних проектів створення та розвитку галузі телекомунікацій на відповідність їх нормам національних стандартів, гармонізованих із міжнародними;

- розробка та впровадження національних стандартів і технічних регламентів застосування телекомунікаційних послуг, гармонізованих із відповідними стандартами держав-членів ЄС;

- впровадження міжнародної системи об'єктних ідентифікаторів.

На сьогоднішній день існує така нормативна база у сфері телекомунікацій:

- Закон України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо національних комісій, що здійснюють державне регулювання природних монополій, у сфері зв'язку та інформатизації, ринків цінних паперів і фінансових послуг»;

- Закон України «Про телекомунікації»;

- Закон України «Про радіочастотний ресурс України»;

- Закон України «Про поштовий зв'язок»;

- Закон України «Про телебачення і радіомовлення»;

- Закон України «Про інформацію»;

- Закон України «Про внесення змін до деяких законів України щодо спрощення умов доступу на ринок телекомунікаційних послуг».

Іншими важливими законодавчими змінами на ринку телекомунікаційних послуг були:

- розробка, спільно з учасниками ринку Проекту постанови КМУ «Про затвердження Правил надання та отримання телекомунікаційних послуг»;

- Рішення НКРЗІ № 393 від 11.08.2011 (зарєєстровано в Мін'юсті під № 1046/19784 05.09.2011) про затвердження «Порядку реєстрації абонентів отримують телекомунікаційні послуги без укладення договору в письмовій формі», яким регламентується процедура реєстрації абонентів, включаючи перелік наданої інформації та її захист;

- введення в дію нових тарифів на загальнодоступні телекомунікаційні послуги, що повинно покращити фінансовий стан окремих операторів на ринку телекомунікацій;

- прийняття НКРЗІ 05.07.2012 за основу Законопроекту № 329 «Про внесення змін до деяких законів України у зв'язку з створенням Фонду загальнодоступних телекомунікаційних послуг». Документ дозволить вишукати ресурси на розвиток телекомунікацій в сільській місцевості за рахунок самих операторів мобільного зв'язку (відраховуватимуть до Фонду частину коштів), однак у нинішній редакції помітно обмежує права Пенсійного фонду.

Телекомунікаційна галузь є однією з найбільш високотехнологічних і наукомістких галузей промисловості, в сучасних умовах одним з головних чинників збільшення конкурентоспроможності телекомунікаційних організацій є можливість оперативно реагувати на зміни у зовнішньому середовищі. Необхідність корегування діяльності у відповідності з високими темпами розвитку технологій і запекла конкуренція вимагає від телекомунікаційних підприємств максимальної гнучкості та оперативності. У цих умовах доцільним для державної підтримки телекомунікаційних підприємств стає використання комп'ютерних систем підтримки прийняття рішень (СПІР). В основі побудови таких систем лежить використання імітаційних моделей організацій, вивчення яких дозволяє проаналізувати наслідки вибору і прийняття управлінських рішень з великої кількості альтернативних варіантів використання виробничих і фінансових можливостей, а також гарантовано давати відповідь про найбільш раціональний або оптимальний виборі з безлічі альтернативних варіантів рішень. Саме це, на наш погляд, дає можливість державі реально оцінити становище підприємств на ринку телекомунікацій та обрати дійсно обґрунтовані та необхідні рішення державного управління.

Сучасні підходи до створення систем управління засновані на застосуванні інтелектуальних технологій, які використовують способи подання знань для побудови інтегрованих моделей підприємств. Мультиагентна технологія – це програмна технологія, яка для вирішення складної задачі або проблеми використовує системи, що складаються з безлічі взаємодіючих агентів. Одним з найважливіших завдань управління телекомунікаційними організаціями є вибір стратегії розвитку, включаючи в загальному випадку рішення таких задач, як:

1. Вибір регіонального бізнес-майданчика.

2. Вибір варіанту входження на новий ринок, включаючи визначення цільових сегментів, вибір оптимального варіанту розширення телекомунікаційної інфраструктури в регіоні (оренда, прокладка), визначення маркетингової стратегії.

Перераховані завдання можна охарактеризувати високою невизначеністю і динамікою бізнес-середовища, існуванням великої кількості взаємозв'язків і залежностей між учасниками телекомунікаційного ринку, складністю в обчисленні, необхідністю врахування великої кількості факторів різної природи, нелінійністю поведінки, залежністю рішення від історії процесів і т.д., що зумовлює актуальність використання для їх вирішення агент-орієнтованих технологій. Необхідно також відзначити, що рішення подібних завдань в математиці в даний час здійснюється за допомогою використання і розвитку нових напрямків, споріднених мультиагентним системам за своєю методологією, пов'язаних з теорією хаосу, генетичним програмуванням, нейронними мережами та ін. Використання багатоагентного підходу до моделювання систем дозволить домогтися більш високої деталізації за рахунок обліку більшого числа факторів індивідуальних агентів.

У рамках вищезазначених завдань і обраного підходу до моделювання можна запропонувати для вибору бізнес-майданчиків телекомунікаційним підприємствам структуру мультиагентної системи, представлена на *Рис.1*.

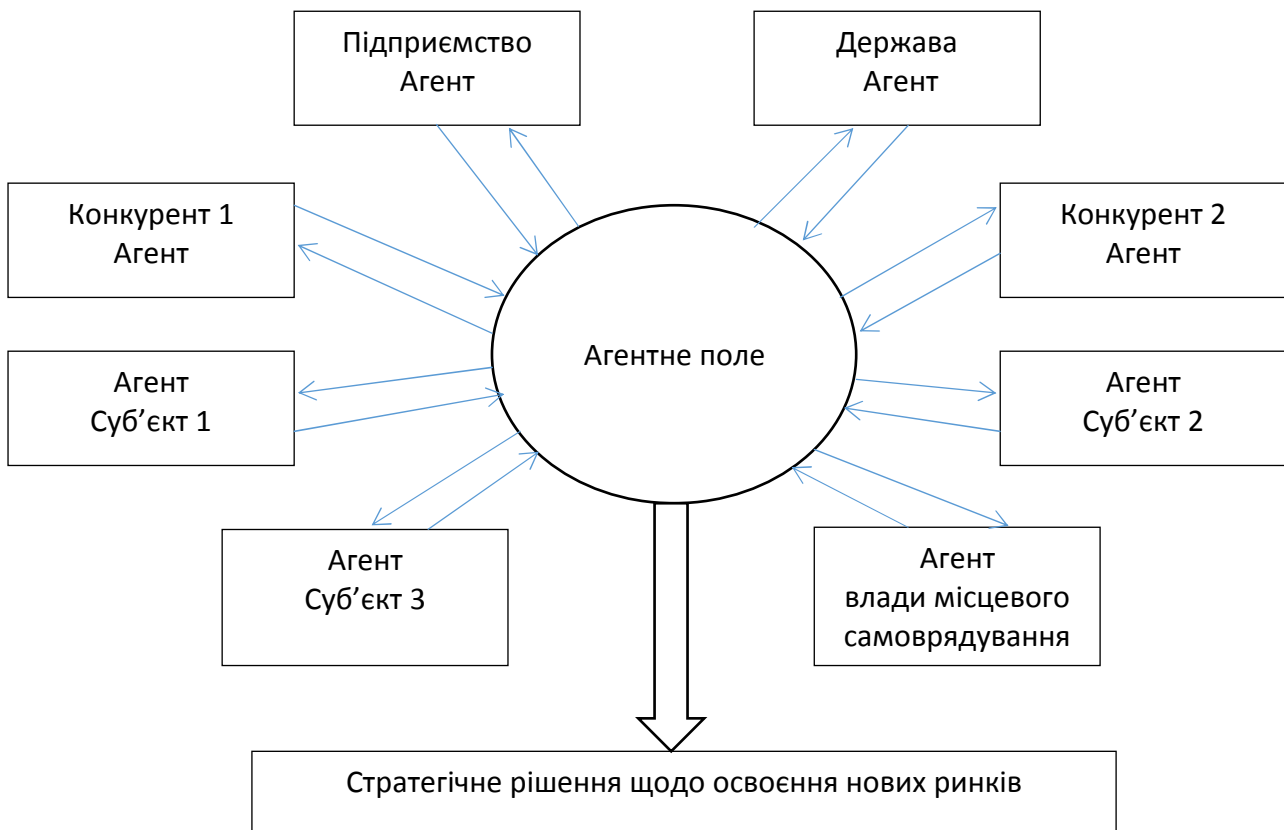

Рис. 1. Структура мультиагентної системи для вибору нових ринків телекомунікаційного підприємства

Конкуренція і рівень конфліктності в телекомунікаційній галузі повинні бути добре контрольовані – ця галузь потребує більше уваги соціальному і комерційному партнерству, взаємодії, злагодженість дій, конфронтації зацікавлених сторін. Українська телекомунікаційна індустрія стала найважливішим фактором політичного, економічного, соціального, технологічного та культурного розвитку. Сутність її становлення визначається

процесами, реалізованими на міжнародному, міжрегіональному та місцевому (муніципальному) рівнях:

- шукаються шляхи вдосконалення системи державного, регіонального та місцевого управління ;
- формується міжнародний та український міжрегіональний ринок інформаційних і телекомунікаційних послуг як фактора виробництва нарівні з ринками природних ресурсів, праці, капіталу;
- помітно зростає питома вага галузей діяльності, що забезпечують створення, передачу, використання та аналітичну обробку знань та інформації;
- телекомунікаційна інфраструктура перетворюється, виникає необхідність враховувати рівень конкурентоспроможності продукції та послуг промисловості;
- впровадження телекомунікаційних технологій істотно змінює моделі управління, освіти, праці, суспільного життя, відпочинку.

Телекомунікаційні системи все більше використовуються на державному, регіональному та місцевому рівнях при вдосконаленні управління, інформатизації, охорони здоров'я, житлово-комунального господарства, освіти, поліпшення постачання і побуту населення та ін. Разом з тим розвиток телекомунікаційної інфраструктури, даючи значні переваги в різних напрямках діяльності органів влади і управління, несе в собі нові проблеми і ризики. Так, підвищення доступності інформації про різні суб'єктах економічної діяльності формує проблему інформаційної безпеки, що змушує шукати нові способи забезпечення стійкості розвитку підприємств. Саме це питання, на наш погляд, не можливо віддати на «відкуп» самим телекомунікаційним підприємствам, це питанням необхідно регулювати на рівні держави. Як видно з представленого рисунка, виділені наступні основні агенти: агент підприємства, агенти основних конкурентів, агенти окремих суб'єктів, які диктують поведінку регіональних ринків з урахуванням їх різних характеристик, агент, що моделює особливості державної політики у сфері телекомунікацій і агент органів місцевого самоврядування, що враховує діяльність місцевої влади з підтримки українських підприємств та протидії жорсткості конкуренції. На *Рис.2* представлена структура моделі мультиагентної системи вибору варіанту входження на конкретний обраний ринок.

Як видно з представленого рисунка, в рамках системи виділяються наступні види агентів: агенти системи управління підприємством, включаючи центральний та регіональний управлінський апарати, агенти споживачів, які відображають поведінку окремих сегментів ринку (кількість даних агентів є достатнім, якщо вони відображають повну структуру споживання на ринку), агенти конкурентів, як національного, так і регіонального масштабу, агенти місцевого та державного рівнів управління, що описують впливу різних законопроектів, заходів і програм на розвиток на конкретному ринку. Побудова системи підтримки прийняття рішень на основі моделювання розвитку телекомунікаційного підприємства на підставі рішення представлених задач за допомогою агентоорієнтованих технологій дозволить збільшити ефективність стратегічного управління за рахунок підвищення обґрунтованості прийнятих рішень, обліку більшої кількості факторів, а також аналізу різних сценаріїв взаємодії суб'єктів телекомунікаційного ринку.

Висновки. Телекомунікаційна інфраструктура формується, з одного боку, під тиском потреб споживачів різних сегментів ринку послуг, з іншого – внутрішніх організаційних, кадрових, наукових, фінансових ресурсів виробників телекомунікаційних послуг. З одного боку, виробництво телекомунікаційних послуг має порівняно низький фінансовий поріг входження в бізнес, що є привабливим для розвитку приватного підприємництва. З іншого боку, телекомунікаційна індустрія потребує глобалізації, дотриманні міжнародних стандартів, що не завжди може бути доступно для підприємств галузі. Сучасний етап становлення і розвитку української телекомунікаційної інфраструктури характеризується реорганізацією структури основних операторів на всіх рівнях управління. Так, на розвитку регіонального телекомунікаційного ринку сильно позначаються рішення, що приймаються на державному рівні.

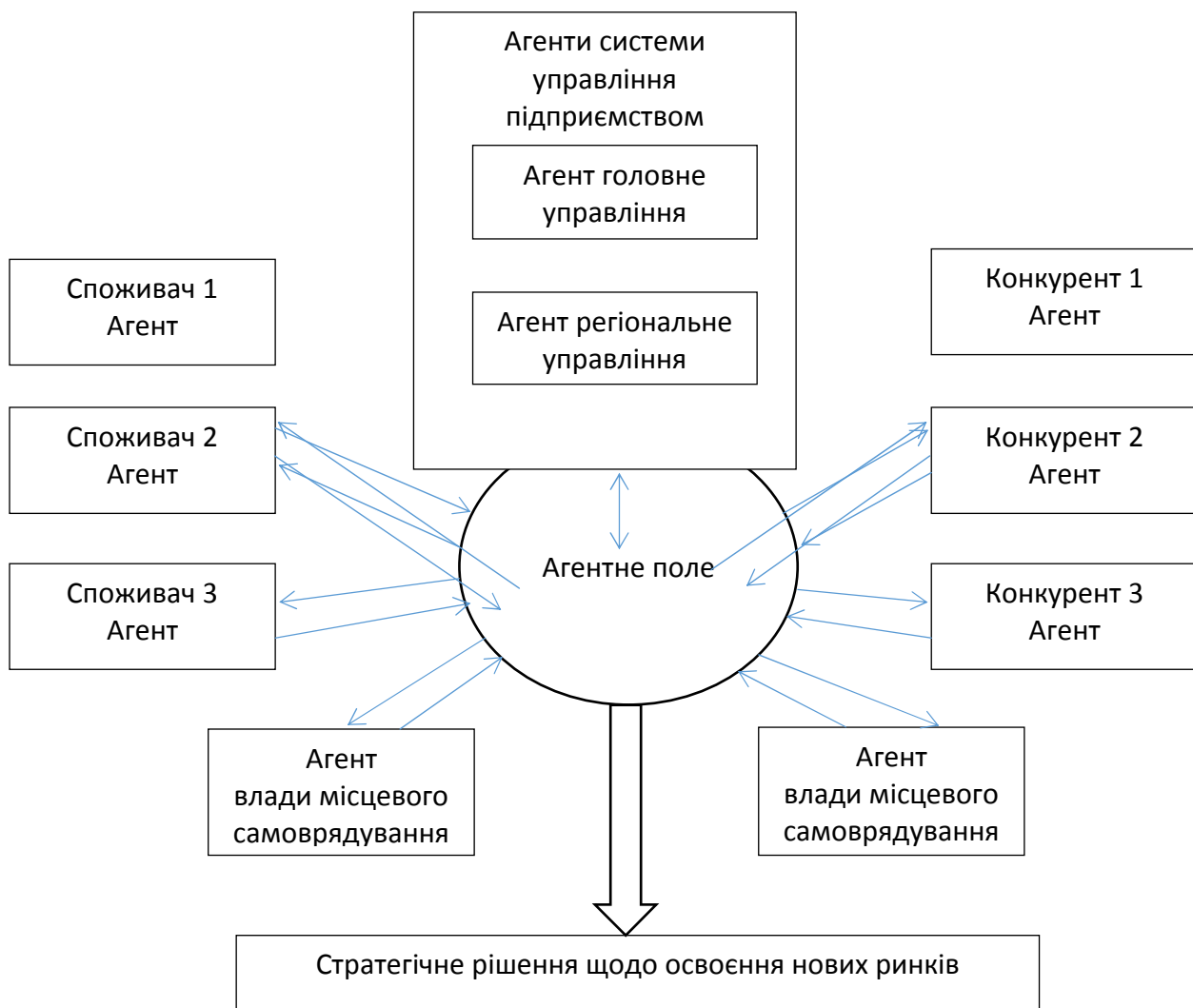

Рис.2. Структура мультиагентної системи для вибору варіанта виходу на обраний ринок телекомунікаційного підприємства

На державному рівні вибудовується нова інституційна структура управління телекомунікаційною сферою, пов'язана з укрупненням організаційних структур. Знову створювані телекомунікаційні системи, як правило, ставлять своєю головною метою створення потужних, висококапіталізованих, прибуткових компаній національного масштабу. Керівництво цих утворень має наміри: інтегрувати українські телекомунікаційні суб'єкти в міжнародне інформаційне суспільство, провести міжнародну стандартизацію і сертифікацію, постійно розширювати спектр і підвищувати якість, знижувати собівартість продукції і послуг, покращувати прозорість управління, підвищувати конкурентоспроможність телекомунікаційної індустрії. Всі підприємства, що працюють на ринку телекомунікаційних послуг (як правило, незалежно від проголошуваних цілей) основну увагу приділяють споживачам, готовим платити гроші за послуги. Прибуток і доходи – це основний критерій діяльності підприємства, це центральний фактор виживаності на конкурентному ринку. Водночас така природна схильність призводить до завищення тарифів, нерівномірності розподілу послуг по районах і категоріям споживачів. У мотивації діяльності телекомунікаційних компаній на друге місце йде соціальний фактор, за залишковим принципом здійснюється телекомунікаційне забезпечення реалізації прикладних питань державного управління.

ЛІТЕРАТУРА

1. Державна служба статистики України // Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua/>.
2. Закон України "Про основні засади розвитку інформаційного суспільства в Україні на 2007-2015 роки" від 09.01.2007 N537-V.// Відомості Верховної Ради. – 2007. – № 12. – ст.102.
3. Законодавство ЄС у галузі зв'язку // Режим доступу: <http://www.nkrz.gov.ua/uk/1235055796>
4. Концепція розвитку телекомунікацій в Україні, схвалена розпорядженням Кабінету Міністрів України від 7 червня 2006 р. № 316-р // Режим доступу: <http://www.kmu.gov.ua>.
5. Про телекомунікації : закон України від 18 листопада 2003 р. № 1280-ІУ // Відомості Верховної Ради України. – 2004. – № 12. – Ст. 155.
6. Про ліцензування певних видів господарської діяльності: закон України від 1 черв. 2000 р. № 1775-ІІІ // Відомості Верховної Ради України. – 2000. – № 36. – Ст. 299.
7. Олейник О. М. Правовые основы лицензирования хозяйственной деятельности / О. М. Олейник // Закон. – 1994. – № 6. – С. 15-18.
8. Про затвердження Положення про порядок ліцензування телерадіомовлення : рішення Національної ради з питань телебачення та радіомовлення від 7 лип. 2003 р. № 938 // Офіційний вісник України. – 2003 р. – № 32. – Ст. 1727.

Новикова И.В.

МЕХАНИЗМ ГОСУДАРСТВЕННОЙ ПОДДЕРЖКИ КОНКУРЕНТОСПОСОБНОСТИ ПРЕДПРИЯТИЙ ТЕЛЕКОММУНИКАЦИЙ И В СОВРЕМЕННЫХ УСЛОВИЯХ

В статье проанализированы существующие проблемы государственного регулирования и поддержки отрасли телекоммуникаций. Современный этап становления и развития украинской телекоммуникационной инфраструктуры характеризуется реорганизацией структуры основных операторов на всех уровнях управления. Так, на развитие регионального телекоммуникационного рынка сильно сказываются решения, принимаемые на государственном уровне. На государственном уровне выстраивается новая институциональная структура управления телекоммуникационной сферой, связанная с укрупнением организационных структур. В мотивации деятельности телекоммуникационных компаний на второе место идет социальный фактор, по остаточному принципу осуществляется телекоммуникационное обеспечение реализации прикладных вопросов государственного управления.

Ключевые слова: государство, предприятия телекоммуникаций, государственное регулирование, государственная поддержка.

Novikova I.

MECHANISM OF STATE SUPPORT THE COMPETITIVENESS OF ENTERPRISES AND TELECOMMUNICATIONS IN MODERN CONDITIONS

The paper analyzes the existing problems of state regulation and support the telecommunications industry. The present stage of formation and development of the Ukrainian telecommunications infrastructure is characterized by the reorganization of the structure of the main operators at all levels of governance. So, on the development of the regional telecommunications market strongly affect decisions at the state level. At the state level, built a new institutional management telecommunication sphere associated with integration of organizational structures. In the motivation of telecommunications companies in the second place is the social factor, a residual carried telecommunication software application implementation of public administration.

Keywords: government, enterprise telecommunications, government regulation, government support